

ARREST VAN HET HOF (TWEEDE KAMER)
VAN 26 FEBRUARI 1981 ¹

Alain de Briey
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Ontslag van tijdelijke functionarissen”

Zaak 25/80

Samenvatting

Ambtenaren — Tijdelijke functionarissen — Ontslag wegens onvoldoende geschiktheid voor het ambt — Naleving van de in het contract voorziene opzeggingstermijn — Beoordelingsvrijheid van de administratie — Rechterlijk toezicht — Grenzen
(Regeling andere personeelsleden, artikel 47, lid 2)

Uit artikel 47, lid 2, van de Regeling andere personeelsleden blijkt duidelijk dat het beëindigen van overeenkomsten van onbepaalde duur, met de in het contract voorziene en met genoemde bepaling overeenstemmende opzeggingstermijn, onder de beoordelingsvrijheid valt van

het bevoegde gezag. In geval van ontslag wegens onvoldoende geschiktheid voor het ambt kan het Hof derhalve geen controle uitoefenen op de juistheid van die beoordeling, tenzij er sprake zou zijn van kennelijke dwaling of misbruik van bevoegdheid.

In zaak 25/80,

ALAIN DE BRIEY, voormalig tijdelijk functionaris van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Bergen (Nederland), te dezen bijgestaan en vertegenwoordigd door E. Lebrun, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, bij T. Biever, advocaat aldaar, Boulevard Grande-Duchesse Charlotte, 83,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, te dezen vertegenwoordigd door D. Sorasio, lid van haar juridische dienst, bijgestaan door D. Jacob,

advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij haar juridisch adviseur, M. Cervino, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende, primair, een verzoek tot nietigverklaring van het besluit tot ontslag van verzoeker, en van de stilzwijgende en uitdrukkelijke besluiten tot afwijzing van zijn klacht van 27 april 1979 en, subsidiair, van de verzoeken vermeld sub II hierna,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: P. Pescatore, kamerpresident, A. Touffait en O. Due, rechters,

advocaat-generaal: G. Reischl

griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

1. De feiten

Alain de Brierly werd per 15 augustus 1975 aangesteld als tijdelijk functionaris

voor de duur van twee jaar en tewerkgesteld te Ispra als hoofd van de afdeling „Personeelszaken en algemeen beheer.” Bij een nieuwe overeenkomst, getekend op 26 mei 1977, doch ingaande per 1 november 1976, werd hij wederom op dezelfde post aangesteld, dit keer evenwel voor onbepaalde tijd. Zijn standplaats was aanvankelijk Ispra, vervolgens vanaf 16 maart 1977 Petten, waar De Brierly werkzaam was als hoofd van de afdeling „Algemeen beheer en infrastructuur”.

Artikel 5 van de overeenkomst luidde als volgt:

„De overeenkomst kan worden beëindigd om de redenen en op de voorwaarden genoemd in de artikelen 47-50 van de regeling van toepassing op de andere personeelsleden. De opzeggingstermijn wordt vastgesteld op één maand per vervuld dienstjaar, met een minimum van drie maanden en een maximum van tien maanden.”

Uit het dossier blijkt — weliswaar gaat het hier om een brief van 6 september 1978, dus van na de tewerkstelling van verzoeker te Petten, en door de directeur van het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek (GCO) te Petten geschreven aan de directeur van het GCO Ispra — dat de reden voor de overplaatsing van verzoeker naar Petten kennelijk moet worden gezocht in het feit dat de betrokkene in Ispra niet had voldaan en dat men hem een nieuwe kans had willen geven in een centrum dat minder moeilijk te beheren was, en tenslotte dat dit aan verzoeker was meegedeeld.

Onder verwijzing naar persoonlijke gesprekken die hij eind december 1977 en begin januari 1978 met verzoeker had gevoerd over de kwaliteit van zijn werk, deelde de directeur van het GCO Petten hem bij memorandum van 31 januari 1978 mee, dat hij om verschillende, in het memorandum opgesomde redenen zijn werkzaamheden als afdelingshoofd op volstrekt onbevredigende wijze verrichtte.

Bij memorandum van 8 februari 1978, gericht aan de directeur, bestreed verzoeker deze beweringen. Wijzende op persoonlijke en gezinsproblemen en op zijn aanstaand vertrek op dienstreis naar de Verenigde Staten, vroeg hij hem „niets te ondernemen wat hem nog meer zou kunnen teneerslaan.”

Tegen half februari vertrok verzoeker naar Washington, Het officiële doel van de reis was het onderhouden van contacten met de vertegenwoordiging van de Commissie. Dankzij deze dienstreis was hij in staat in de Verenigde Staten zijn zieke zoon te bezoeken, die een hartoperatie moest ondergaan. Het kind overleed er op 12-jarige leeftijd. Daarenboven werd verzoeker tijdens zijn verblijf in de Verenigde Staten het slachtoffer van een gewapende overval, waaraan hij een blijvende gedeeltelijke invaliditeit van 27 % overhield, waarvoor hij overeenkomstig artikel 73 van het Statuut een vergoeding ontving.

Begin september 1978 keerde verzoeker terug naar Petten. In een nota van 5 oktober 1978 deelde de directeur-generaal van het GCO hem na een persoonlijk onderhoud mee dat, zijn voormeld memorandum van 8 februari ten spijt, de beoordeling van zijn gedrag negatief was gebleven en dat de directeur-generaal „daaruit vóór eind 1978 consequenties met betrekking tot zijn contractuele positie zou moeten trekken.”

Verzoeker antwoordde bij nota van 17 oktober 1978, waarin hij erop wees dat hij door de directeur van het GCO Petten in zijn contacten met zijn medewerkers werd „kortgesloten”. Deze nota gaf aanleiding tot verduidelijkingen van de directeur-generaal op 13 november, waarop verzoeker weer op 24 november 1978 reageerde.

Ten slotte beëindigde de directeur-generaal bij brief van 1 februari 1979 verzoekers aanstellingsovereenkomst met een opzeggingstermijn van drieëneenhalve maand. Aangezien verzoeker wegens ziekte afwezig was, werd de beëindiging van de aanstelling opgeschort tot 15 augustus 1979. Op 27 april 1979 diende verzoeker bij de directeur-generaal van

het GCO een klacht in overeenkomstig artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut, die — bij gebreke van tijdig antwoord — moet worden geacht op 27 augustus 1979 stilzwijgend te zijn afgewezen. Op 17 oktober 1979 werd echter alsnog een uitdrukkelijk besluit genomen, dat op 25 oktober ter kennis van verzoeker werd gebracht. Het onderhavige beroep is door verzoeker ingesteld tegen het ontslagbesluit en tegen het stilzwijgende en het uitdrukkelijke besluit tot afwijzing van zijn klacht.

2. De toepasselijke bepalingen

Blijkens de hierboven aangehaalde clause van de aanstellingsovereenkomst is op verzoeker de „Regeling andere personeelsleden” (hierna RAP) en niet het Statuut van de ambtenaren (hierna het Statuut) van toepassing.

De regeling betreffende tijdelijke functionarissen bedoeld in artikel 2, sub d, van de RAP is in 1976 ingevoerd ter vervanging van het statutair stelsel van de personeelsleden die bezoldigd worden uit onderzoeks- en investeringskredieten, teneinde het mogelijk te maken tijdelijke functionarissen voor onbepaalde tijd aan te stellen, die bezoldigd worden uit onderzoekskredieten, zonder voor het overige de bepalingen inzake de rechten en plichten van de tijdelijke functionarissen te wijzigen.

De discretionaire opzegging van de overeenkomst door de instelling is volgens de artikelen 47-50, waarnaar in de overeenkomst van verzoeker wordt verwezen, aan geen andere voorwaarde onderworpen dan de inachtneming van een opzeggingstermijn. Daarentegen voorziet de regeling voor de ambtenaren in artikel 51 in een verplichting het besluit met redenen te omkleden, terwijl bijlage IX daartoe een bijzondere procedure voorschrijft.

De artikelen 11, 16, 20 en 28-30 van de RAP bepalen uitdrukkelijk dat, respectievelijk, de artikelen 11-26, 55-61, 63-70 bis en 72-76 Ambtenarenstatuut van overeenkomstige toepassing zijn; geen enkele bepaling van de RAP verklaart

evenwel artikel 51 van het Statuut of bijlage IX toepasselijk.

Artikel 24 van het Statuut luidt als volgt:

„De Gemeenschappen verlenen bijstand aan de ambtenaar, inzonderheid bij rechtsvervolgingen van hen die zich hebben schuldig gemaakt aan bedreigingen, grove beledigingen, beschimpingen, smaad of vergrijpen tegen persoon of goed, waaraan hijzelf of de leden van zijn gezin uit hoofde van zijn hoedanigheid en zijn functie blootstaan.

Voorzover de schade die de ambtenaar door deze feiten heeft geleden niet uit diens opzet of grove nalatigheid is voortgevloeid en hij geen vergoeding heeft kunnen verkrijgen van degenen die de schade hebben veroorzaakt, wordt zij door de Gemeenschappen gezamenlijk vergoed.

Zij vergemakkelijken de bij- en nascholing van de ambtenaar, voor zover dit verenigbaar is met de eisen van een goede werking der diensten en in overeenstemming met haar eigen belangen.

Voor de verdere loopbaan wordt met deze bij- en nascholing rekening gehouden.”

Het Hof (Tweede kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

- het beroep ontvankelijk te verklaren;
- primair,
 - het door de directeur-generaal van het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek genomen ontslagbesluit, hem ter kennis gebracht op 1 februari 1979, nietig te verklaren;
- subsidiair,
 - te verstaan dat de tenuitvoerlegging van het ontslagbesluit moet worden

geschorst totdat de Raad van Ministers zich zal hebben uitgesproken over een voorstel van de Commissie inzake de bescherming van ontslagen tijdelijke personeelsleden van de instellingen van de Europese Gemeenschappen tegen risico's als werkloosheid, ziekte en invaliditeit, dan wel, tenminste, totdat de dekking van deze risico's door verweerster ten behoeve van verzoeker zal zijn geregeld, in afwachting waarvan verzoekers contract, terugwerkend tot 15 augustus 1979, wederom van kracht zal worden.

— meer subsidiair, verweerster te gelasten alle nodige maatregelen te nemen om verzoeker, vanaf het tijdstip van beëindiging van zijn contract, een sociale bescherming te verzekeren overeenkomend met hetgeen, en op dezelfde voorwaarde als, voor tijdelijke personeelsleden is voorzien in het voorstel voor een verordening (EGKS, EEG, Euratom) van de Raad houdende wijziging van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen en de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van deze Gemeenschappen PB C 181 van 1979, blz. 9), dan wel, tenminste, verweerster te gelasten de nodige maatregelen te nemen om verzoeker, vanaf het tijdstip van beëindiging van zijn contract de sociale bescherming te verzekeren die voor de tijdelijke personeelsleden is voorzien in de verordening die, ten gevolge op voormeld voorstel, door de Raad zal worden vastgesteld;

— meer subsidiair, te verstaan dat de opzeggingstermijn voor verzoeker tien maanden had moeten bedragen; bijgevolg, verweerster te veroordelen om aan verzoeker een vervangende vergoeding te betalen, gelijk aan het

bedrag van de bezoldiging die hij zou hebben ontvangen gedurende de hem niet verleende opzeggingstermijn, te weten zeseneenhalve maand, vermeerderd met moratoire interessen op de voet van 8 % 's jaars vanaf 15 augustus 1979;

- in alle geval: het stilzwijgend genomen en het uitdrukkelijke besluit tot afwijzing van verzoekers klacht van 27 april 1979 nietig te verklaren;
- verweerster in de kosten te verwijzen.

De Commissie concludeert dat het den Hove behage:

- het beroep ongegrond te verklaren;
- verzoeker in de kosten te verwijzen.

III — Middelen en argumenten van partijen

Verzoeker voert drie middelen aan.

Eerste middel

Vooreerst doet *verzoeker* gelden dat het ontslag schending inhoudt van rechtsvoorschriften en -beginselen, inzonderheid omdat elke administratieve handeling met redenen moet zijn omkleed, wat in casu niet het geval is. Bovendien betwist verzoeker herhaaldelijk de ontslaggrond die uit het dossier kan worden afgeleid, te weten beweerde onvoldoende geschiktheid voor het ambt, en stelt hij dat verweerster de juistheid van deze ontslaggrond moet bewijzen; deze zou op een feitelijke dwaling berusten en wettelijk niet toelaatbaar zijn.

De *Commissie* merkt te dezen op, dat het ontslagbesluit is genomen overeenkom-

stig artikel 47, lid 2, sub a, van de RAP. Aangezien de opzeggingstermijn in acht is genomen, is er geen rechtsdwaling geweest.

Evenmin is er feitelijke dwaling die de redengeving van het besluit kan ontkrachten. De wijze waarop verzoeker functioneerde, werd onvoldoende geacht en de verwijten die hem daaromtrent zijn gemaakt, hebben niet tot verbetering geleid. Bij de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid om hem te ontslaan, is dus niet uitgegaan van een kennelijk onjuiste beoordeling van de feiten, die het Hof zou kunnen afkeuren, ook al is verzoeker het niet eens met de beoordeling van zijn prestaties.

Tweede middel

Vervolgens stelt *verzoeker* schending van artikel 51 en van bijlage IX bij het Statuut, doordat hij is ontslagen op grond van onvoldoende geschiktheid voor het ambt, zonder dat hem gelegenheid is gegeven zich op passende wijze en voor een onpartijdige instantie te verdedigen, zoals dat aan ambtenaren is toegestaan krachtens artikel 51 en bijlage IX bij het Statuut, die van toepassing zijn krachtens analogie en/of ingevolge het beginsel inzake de rechten van de verdediging en het gelijkheidsbeginsel. Zo op overeenkomstige toepassing geen beroep kan worden gedaan, volgt de toepasselijkheid van artikel 51 en van bijlage IX bij het Statuut uit de beginselen betreffende de rechten van de verdediging en van gelijkheid, aangezien verzoeker, die voor onbepaalde tijd als afdelingshoofd is aangesteld, een positie bekleedde die overeenkomt met die van een ambtenaar. Daarbij komt dat het ontslagbesluit voor verzoeker, gezien zijn leeftijd, zeer ernstige gevolgen met zich meebrengt.

De *Commissie* beklemt omtrent dat artikel 51 en bijlage IX bij het Statuut slechts op ambtenaren van toepassing

zijn en dat a contrario uit de tekst van artikel 11 van de RAP volgt dat deze bepalingen niet op overeenkomstige wijze op tijdelijke personeelsleden kunnen worden toegepast.

Het algemeen beginsel betreffende de rechten van de verdediging is evenmin geschonden. Uit het dossier blijkt dat verzoeker herhaaldelijk erop is gewezen dat zijn werk geen voldoening schonk, dat hij de gelegenheid heeft gehad te antwoorden op die aanmerkingen, en dat hij dat ook heeft gedaan.

In zijn repliek refereert verzoeker zich voor wat dit middel betreft, aan het oordeel van het Hof.

Derde middel

Tenslotte beroept *verzoeker* zich op schending van artikel 11, lid 1, van de RAP, dat onder meer artikel 24 van het Statuut van overeenkomstige toepassing verklaart; hij is ontslagen zonder dat hem afdoende dekking voor de risico's van ziekte, invaliditeit en werkloosheid is geboden, ofschoon er een voorstel bestaat tot herziening van de RAP in dit opzicht. Volgens verzoeker bestaat er een algemeen beginsel van billijkheid en sociale zekerheid, dat, bij gebreke aan geschreven bepalingen desbetreffend, verweerster verplicht overeenkomstig deze rechten passende maatregelen te treffen om hem tegen voormelde risico's te verzekeren, zeker nu hij tijdelijk functionaris was in de zin van artikel 2, sub d, van de RAP, met een contract voor onbepaalde tijd. Zou een dergelijke verplichting niet bestaan, dan zou het geschreven recht een lacune vertonen waarvoor verweerster aansprakelijk is, hetgeen haar tot schadevergoeding verplicht.

Volgens verzoeker is verweerster ook tekort geschoten in zoverre zij verplicht

was hem bijstand te verlenen: waar zij hem onvoldoende geschiktheid voor zijn ambt verweet, had zij hem moeten inschrijven voor een van de door haar georganiseerde vormingscursussen „management”. Aangezien het ontslag van een voor onbepaalde tijd aangesteld tijdelijk functionaris een uitzonderlijke maatregel is, zulks mede gezien verzoekers leeftijd en zijn functie van afdelingshoofd, had verweerster hem de maximale opzeggingstermijn van tien maanden moeten toestaan.

De *Commissie* verklaart dat de opzegging van de overeenkomst met verzoeker geen misbruik van het ontslagrecht was en evenmin misbruik van bevoegdheid, maar eenvoudig een maatregel die door het belang van de dienst werd vereist.

De opzeggingstermijn is strikt volgens de voorschriften vastgesteld, en verzoeker heeft niet gevraagd voor de bedoelde cursussen te worden ingeschreven.

Voor wat de dekking van de risico's van ziekte, invaliditeit en werkloosheid betreft, heeft de Commissie inderdaad voorstellen aan de Raad gezonden. Deze zijn echter nog niet door de Raad aangenomen, zodat verzoeker de toepassing ervan niet kan verlangen.

IV — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 4 december 1980 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door verzoeker, te dezen vertegenwoordigd door E. Lebrun, advocaat te Brussel, en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, te dezen vertegenwoordigd door D. Sorasio, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, en D. Jacob, advocaat te Brussel. De directeur van het GCO Petten, Van Westen, heeft vragen van het Hof beantwoord.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 29 januari 1981 conclusie genomen.

In rechte

- 1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 16 januari 1980, heeft Alain de Brie, voormalig tijdelijk functionaris van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, beroep ingesteld strekkende tot nietigverklaring van het besluit van 1 februari 1979, waarbij de Commissie verzoeker heeft ontslagen met een opzeggingstermijn van drieënhalf maand, wegens onvoldoende geschiktheid voor het ambt. Subsidiair vraagt hij hetzij opschorting van de tenuitvoerlegging van het ontslag, totdat de Raad zich zal hebben uitgesproken over een voorstel van de Commissie voor een verordening betreffende bescherming van tijdelijke functionarissen tegen werkloosheid, ziekte en invaliditeit, dan wel totdat de dekking van die risico's te zijnen behoeve zal zijn geregeld, hetzij veroordeling van de Commissie tot het nemen van alle maatregelen om hem een sociale bescherming te verzeke-

ren overeenkomend met hetgeen in dat voorstel is voorzien, of met hetgeen de Raad dienvolgens zal bepalen. Meer subsidiair vraagt hij om bepaling van de opzeggingstermijn op 10 maanden en om veroordeling van de Commissie tot betaling van een vervangende vergoeding deswege.

- 2 Verzoeker werd in 1975 aangesteld als tijdelijk functionaris voor de duur van twee jaar, als hoofd van de afdeling „Personeelszaken en algemeen beheer” van het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek (GCO) te Ispra. Daar de prestaties van verzoeker in de uitoefening van zijn ambt onvoldoende werden geacht door zijn hiërarchische meerderen — hetgeen hem werd meegedeeld —, werd betrokkene in maart 1977 overgeplaatst naar het GCO te Petten als hoofd van de afdeling „Algemeen beheer en infrastructuur”, ten einde hem een nieuwe kans te bieden. Tegelijkertijd werd zijn overeenkomst voor onbepaalde tijd verlengd overeenkomstig artikel 2, sub d, van de Regeling andere personeelsleden, welke bepaling destijds is ingevoerd ter vervanging van de statutaire regeling voor de personen die bezoldigd worden uit de onderzoeks- en investeringskredieten.

- 3 Nadat hij met verzoeker enkele gesprekken had gevoerd, maakte de directeur van het GCO te Petten hem in een memorandum van 31 januari 1978 verwijten over de wijze waarop hij zijn functie uitoefende, en verzocht hij hem „zijn afdeling vast in de hand te nemen”. Na deze aantijgingen schriftelijk te hebben weersproken, vertrok verzoeker midden februari naar de Verenigde Staten, waar hij tot begin september op dienstreis verbleef. Tijdens zijn verblijf aldaar werd verzoeker het slachtoffer van een gewapende overval, waaraan hij een blijvende gedeeltelijke invaliditeit van 27 % overhield; overeenkomstig artikel 73 van het Statuut, dat op de ambtenaren en andere personeelsleden van toepassing is, ontving hij deswege een vergoeding.

- 4 Na zijn terugkeer had verzoeker opnieuw een persoonlijk onderhoud, dit keer met de directeur-generaal van het GCO, dat werd gevolgd door een notawisseling waaruit blijkt dat zijn werk nog steeds negatief werd beoordeeld. Tenslotte werd bij brief van 1 februari 1979 zijn aanstellingsovereenkomst opgezegd met een opzeggingstermijn van drieëneuhalf maand, die vervolgens wegens ziekte werd verlengd tot 15 augustus 1979.

Het primaire verzoek

- 5 Tot staving van zijn verzoek om nietigverklaring stelt verzoeker dat het ontslagbesluit gebrekkig is wegens rechtsdwaling en feitelijke dwaling, doordat het niet met redenen is omkleed en berust op een beoordeling van verzoekers werkzaamheid, die door hem wordt betwist en waarvoor de Commissie het bewijs moet leveren. Te dien aanzien wijst hij er met name op, dat hem na zijn terugkeer uit de Verenigde Staten onvoldoende tijd is gelaten om te bewijzen dat hij zijn werk beter deed en gevolg had gegeven aan de aansporing de afdeling beter te leiden, welke aansporing was vervat in het memorandum van 31 januari 1978, zodat het ontslag volgens verzoeker geen grond kan vinden in zijn werk vóór die datum. Bovendien zou de Commissie geen beroep kunnen doen op zijn gebrek aan „managers”-kwaliteiten, omdat de directeur van het GCO van Petten hem zou hebben „kortgesloten” door rechtstreeks contact op te nemen met zijn ondergeschikten, en omdat de Commissie zou zijn tekortgeschoten in haar bijstandsplicht door hem niet in te schrijven voor een door haar georganiseerde vormingscursus „management”.
- 6 Voorts stelt verzoeker dat aan het besluit een procedurefout kleeft, daar hem niet de gelegenheid is geboden zich te verdedigen op de wijze als voor de ambtenaren is voorzien door artikel 51 en bijlage IX bij het Statuut die van toepassing zouden zijn naar analogie of ingevolge het beginsel inzake de rechten van de verdediging en het gelijkheidsbeginsel, aangezien hij een post bekleedde die op andere terreinen bij de Gemeenschappen door een ambtenaar wordt bekleed.
- 7 Met betrekking tot deze argumenten moet er vooreerst op worden gewezen dat uit artikel 47, lid 2, van de RAP duidelijk blijkt dat het beëindigen van overeenkomsten van onbepaalde duur, met de in het contract voorziene en met genoemde bepaling overeenstemmende opzeggingstermijn, onder de beoordelingsvrijheid valt van het bevoegde gezag. In geval van ontslag wegens onvoldoende geschiktheid voor het ambt kan het Hof derhalve geen controle uitoefenen op de juistheid van die beoordeling, tenzij er sprake zou zijn van kennelijke dwaling of misbruik van bevoegdheid.
- 8 De door verzoeker aangevoerde feiten en argumenten zijn niet van dien aard, dat daaromtrent twijfel kan rijzen. Weliswaar heeft de hiërarchische

meerdere van verzoeker hem op een bepaald moment aangespoord, zijn afdeling vast in de hand te nemen, doch het gezag dat bevoegd was om over het ontslag te beslissen, kon en moest daarbij de gehele loopbaan van betrokkene in aanmerking nemen, met inbegrip van de periode voorafgaande aan die aansporing. Voor wat het zogenaamde „kortsluiten” betreft, is niet aangetoond dat de directeur in zijn rechtstreekse contacten met verzoekers ondergeschikten verder is gegaan dan redelijkerwijs noodzakelijk kon worden geacht om verbetering te brengen in een toestand die juist te wijten was aan tekortschieten van verzoeker. Overigens kende het bevoegde gezag dit argument van verzoeker toen het tot ontslag besloot. Ten slotte kan de administratie niet worden verweten dat zij verzoeker niet heeft doen inschrijven voor een cursus waarvoor hij zich zelf niet had aangemeld en die betrekking had op bekwaamheden waarover hij had dienen te beschikken.

- 9 Wat de door verzoeker aan het Ambtenarenstatuut ontleende procedure-argumenten betreft, moet eraan worden herinnerd dat de bepalingen van het Statuut die van overeenkomstige toepassing zijn op de andere personeelsleden, uitdrukkelijk zijn genoemd in de voor dezen geldende regeling. Dit is echter noch met artikel 51 noch met bijlage IX van het Statuut het geval. Daarenboven blijkt duidelijk uit het dossier, dat verzoeker in de persoonlijke gesprekken en de uitgebreide notawisseling alle gelegenheid heeft gehad zich te verweren. Om dezelfde reden kan verzoeker zich niet beklagen over het ontbreken van motivering in het besluit zelf, aangezien dit wordt gerechtvaardigd door de beoordelingsvrijheid die artikel 47, lid 2, aan het bevoegde gezag toekent.
- 10 Mitsdien moet het primaire verzoek worden afgewezen.

Het subsidiaire verzoek

- 11 Tot staving van dit verzoek wijst verzoeker erop, dat hij op geen enkele wijze is gedekt tegen de risico's van ziekte, invaliditeit en werkloosheid, ofschoon de Commissie de Raad heeft voorgesteld de Regeling andere personeelsleden in dit opzicht te wijzigen. Bij gebreke van geschreven bepalingen in die zin zou de administratie, krachtens de algemene beginselen van billijkheid en sociale zekerheid en haar bijstandsverplichting ex artikel 24 van het Statuut, dat van overeenkomstige toepassing is verklaard op de andere personeelsleden, passende maatregelen moeten nemen om hem tegen die risico's te

verzekeren. Maar ook zo zij daartoe niet verplicht zou zijn, zou verweerster aansprakelijk zijn voor een dergelijke lacune in het recht.

- 12 In dit verband zij herinnerd aan verordening nr. 2615/76 van de Raad van 21 oktober 1976, houdende wijziging van verordening nr. 259/68 inzake de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen (PB L 299 van 1976, blz. 1), die de mogelijkheid heeft ingevoerd voor taken die uit de onderzoeks- en investeringskredieten worden bekostigd, tijdelijke functionarissen voor onbepaalde duur in dienst te nemen en hen te belasten met werkzaamheden die op andere terreinen bij de Gemeenschappen door ambtenaren worden verricht. Deze regeling, die volgens de derde overweging van de verordening, in geen geval een precedent mag vormen op het gebied van het Europese openbare ambt, stond op die gebieden een soepel beheer toe, dat gemakkelijk kan worden aangepast aan de verschillende behoeften van de dienst en de beschikbare financiële middelen. Daartegenover staat dat de tijdelijke functionarissen, ook al verrichten zij werkzaamheden die anders aan ambtenaren worden opgedragen, voor wat hun aanstelling betreft, niet dezelfde zekerheid hebben.
- 13 Zo gezien valt het stellig te betreuren dat de gemeenschapsinstanties er nog niet in zijn geslaagd voor deze personeelsleden een stelsel van sociale zekerheid uit te werken dat mede een werkloosheidsverzekering omvat. Deze lacune is evenwel geen reden om de ingangsdatum van verzoekers ontslag op te schorten of om voor hem een „ad hoc” regeling in te stellen naar het model van een voorstel voor een verordening, waarover de Raad nog niet heeft beslist. Daar verzoeker bij zijn aanstelling als tijdelijk functionaris wist, of had moeten weten, dat in een dergelijke verzekering niet was voorzien, kan op deze lacune ook geen vordering tot schadevergoeding worden gebaseerd.
- 14 Mitsdien moet het subsidiaire verzoek worden afgewezen.

Het meer subsidiaire verzoek

- 15 Te dezen doet verzoeker gelden, dat wegens het uitzonderlijk karakter van een opzegging van een contract voor onbepaalde duur, de maximale opzeggingstermijn, te weten tien maanden, in acht had moeten worden genomen.

- 16 Met betrekking tot de opzeggingstermijn verwijst artikel 47, lid 2, van de Regeling andere personeelsleden naar de individuele overeenkomst, waarbij het evenwel een minimumduur en, ingeval van ziekteverlof, schorsing voor maximaal drie maanden voorschrijft; deze schorsing heeft in het geval van verzoeker plaatsgehad.
- 17 In de overeenkomst van verzoeker was de opzeggingstermijn bepaald overeenkomstig de minimumregeling van artikel 47, en de opzeggingstermijn die aan verzoeker is toegestaan, kwam overeen met die genoemd in de overeenkomst. Er kan het bevoegde gezag derhalve geen verwijt van worden gemaakt dat het zich aan die bepalingen heeft gehouden.
- 18 Dienvolgens moet het beroep in zijn geheel worden verworpen.

Kosten

- 19 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen.
- 20 Verzoeker is in het ongelijk gesteld.
- 21 Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen terzake van beroepen van personeelsleden van de Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

rechtdoende:

1. Verwerpt het beroep.

2. Verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten zal hebben te dragen.

Pescatore

Touffait

Due

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 26 februari 1981.

De griffier

De president van de Tweede kamer

A. Van Houtte

P. Pescatore

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL G. REISCHL
VAN 29 JANUARI 1981 ¹

*Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,*

Verzoeker in het onderhavige geding werd bij overeenkomst van 14 juli 1975 voor de duur van twee jaar, ingaande op 15 augustus 1975, bij de Commissie aangesteld als tijdelijk functionaris in de rang A 3. Aanvankelijk werd hij tewerkgesteld als hoofd van de afdeling „Personeelszaken en algemeen beheer” van het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek op het gebied van de kernenergie (GCO) te Ispra. Vanaf 16 maart 1977 was hij hoofd van de afdeling „Algemeen beheer en infrastructuur” van het GCO te Petten. Zijn oorspronkelijke aanstellingsovereenkomst werd op 26 mei 1977 vervangen door een overeenkomst voor onbepaalde duur overeenkomstig artikel 2, sub d, juncto artikel 8 van de Regeling andere personeelsleden (RAP); deze overeenkomst gold vanaf 1 november 1976. Artikel 5 van die over-

eenkomst voorzag in de mogelijkheid van ontslag overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 47-50 van de RAP, met een opzeggingstermijn afhankelijk van de duur van het dienstverband — een maand per dienstjaar —, met een minimum van drie en een maximum van tien maanden. Daar zijn twaalfjarige zoon aan een ernstige hartkwaal leed en in de Verenigde Staten van Amerika een operatie moest ondergaan — aan de gevolgen waarvan hij enkele maanden later zou overlijden —, werd verzoeker per 15 februari 1978 bij de vertegenwoordiging van de Commissie in Washington gede-tacheerd opdat hij in zijn nabijheid zou kunnen zijn. Tijdens zijn verblijf daar, werd hij in april 1978 het slachtoffer van een overval waarbij hij ernstige schotwonden opliep. Hieraan hield hij een blijvende gedeeltelijke invaliditeit over, waarvoor hem overeenkomstig artikel 73 van het Statuut een vergoeding werd uitgekeerd op grond van een invaliditeitspercentage van 20, later 27 %.

1 — Vertaald uit het Duits.